

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 153/2011-140

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. H., P., zastúpeného advokátom JUDr. L. B., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC/2/2011 a jeho uznesením z 9. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. H. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2011 doručená sťažnosť JUDr. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC/2/2011 a jeho uznesením z 9. februára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je právnym zástupcom odporcu Ing. K. M., P., v právnej veci navrhovateľa L. K., P., „o uloženie povinnosti a nariadenie predbežného opatrenia“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že „Vzhľadom na pomer sudcu JUDr. M. K. k právnemu zástupcovi odporcu JUDr. J. H., ktorý môžeme označiť ako personálny (je to vzťah ekonomickej závislosti sudcu a právneho zástupcu odporcu) bola vznesená námietka zaujatosti.“. Namietaným uznesením krajského súdu bolo v označenej právnej veci o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom voči vec prerokovávajúcej sudkyňi v konaní vedenom Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C/102/2010 rozhodnuté tak, že „sudkyňa okresného súdu JUDr. M. K. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 6 C/102/2010“.

Sťažovateľ sa nestotožnil so záverom krajského súdu, ktorý nezistil u zákonnej sudkyne taký pomer k prerokovanej veci alebo k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by vzbudzoval pochybnosti o jej nezaujatosti. Podľa názoru krajského súdu „Iba skutočnosť, že právny zástupca odporcu je členom urbárskeho pozemkového spoločenstva, ktoré má pohľadávku voči matke zákonnej sudkyne, nezakladá sama osobe taký pomer zákonnej sudkyne k účastníkom konania, resp. k ich zástupcom, aký predpokladá ust. § 14 ods. 1 O. s. p. Takáto skutočnosť sama osobe nezakladá taktiež kvalifikovaný pomer sudcu k prejednávanej veci.“.

Namietaným rozhodnutím krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy okrem iného tým, že v inej právnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 C 74/2001 bolo rozhodnuté o vylúčení menovanej sudkyne na základe rovnakých skutočností, aké boli obsahom námietok sťažovateľa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C/102/2010. To označuje sťažovateľ za „jednoznačný rozpor so zákonom“. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa okrem

iného preto, že zákonná sudkyňa „*nesplňa základné predpoklady za vymenovanie za sudcu*“, ale tiež preto, že „*uznesenie, ktorým sa rozhodlo o námietke zaujatosti sudcu je nepreskúmateľné...*“.

Za porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy považuje sťažovateľ najmä to, že „*v konaní o vznesenej námietke nebolo možné sa vyjadriť k vykonaným dôkazom*“.

Napokon právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo byť v danej veci porušené, pretože „*je tu ekonomická závislosť sudcu a sťažovateľa*“, v dôsledku ktorej „*nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodovať*“.

Sťažovateľ sa v konaní pred ústavným súdom domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC/2/2011 a jeho uznesením z 9. februára 2011 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva a aby bolo uvedené uznesenie zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 NcC/2/2011 a jeho uznesením z 9. februára 2011.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba iba v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže podať len fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že namietaným právoplatným rozhodnutím orgánu verejnej moci, jeho opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody. Sťažnosť však nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv a slobôd iných osôb, nie svojich (I. ÚS 56/98).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ môže namietať porušenie svojich základných práv v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom (resp. iným orgánom verejnej moci) len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (m. m. II. ÚS 3/05, I. ÚS 56/98).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v konaní, v ktorom vystupuje iba ako právny zástupca odporcu.

Keďže sťažovateľ nemá v predmetnom súdnom konaní procesné postavenie účastníka konania (ale je len právnym zástupcom odporcu), nemôže v tomto konaní uplatňovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti. Z toho dôvodu nemohlo v posudzovanom konaní dôjsť ani k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 205/04).

Namietaným rozhodnutím o nevyhlúčení zákonnej sudkyne by eventuálne mohli byť dotknuté iba práva účastníka konania, a nie jeho právneho zástupcu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť ústavnému súdu bola v tomto prípade podaná sťažovateľom, ktorý nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou na jej podanie, a preto ju ústavný súd po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011